

La vita e trista

Karerina

cum să mai fiu ca altădată,
când ochii mi-s atât de goi,
în capul tencuit cu pleavă,

iar printre vene curge sloi,
mai scapără câte-o grimasă,
când păsări negre vin în stol,
de sânge să mă văduvească.

sunt umbra propriei-mi sorți,
cutie veche și uzată,
la asfințit și la apus,
durerea stă să amortească.